

Daruri ale Duhului Sfânt sau fanatism?

Mișcarea carismatică și învățătura ei în lumina Bibliei

Arend Remmers

© 1991 GUTE BOTSCHAFT VERLAG
(GBV) Germany

Prefață

Așa-zisa mișcare carismatică a câștigat o mare influență în diferitele medii creștine. Scopul acestor rînduri nu este ca la cărțile deja scrise să se mai adauge încă una care să trateze despre originea, întinderea și greșelile acestei mișcări. Cartea se adresează credincioșilor cu scopul de a-i ajuta ca în lumina Bibliei - singura carte pe care ne-a dat-o Dumnezeu - să înțeleagă lucrarea Duhului Sfânt care este total opusă fanatismului.

Știind că fanatismul este un atașament excesiv, pătimăș, irațional pentru o convingere, o persoană etc.. însoțit de o totală intoleranță față de alte opinii, cartea vine ca un ajutor spiritual în acțiunea de rămînere numai la Cuvîntul Lui Dumnezeu (Ioan 15.7).

Lucrarea, ca și autorul, este independentă de orice structură religioasă, tratînd subiectul numai prin prisma Sfintei Scripturi și adresîndu-se tuturor copiilor lui Dumnezeu de pretutindeni (1 Corinteni 1.2).

Deseori se apreciază anumite lucrări după experiențele proprii sau ale anumitor persoane. Iar un alt criteriu de apreciere constă în rezultatul lucrării respective. Amîndouă criteriile sînt subiective. Cum poate totuși credinciosul să ajungă la fundamentul adevăratei aprecieri? Îndreptîndu-se după Cuvîntul lui Dumnezeu (Psalm 119.9).

Dumnezeu să binecuvînteze pe toți cititorii cu o înțelegere clară a Cuvîntului Său!

Ianuarie 1991 - P. St.

1. Ce înseamnă mișcarea carismatică ?

Originea mișcării carismatice este în așa-zisa „mișcare penticostală.” Aceasta a luat ființă la începutul secolului în America în timpul unei mișcări de trezire într-o biserică baptistă de negri în care membrii au ajuns să cunoască o stare de extaz și au vorbit în „limbi.”

Toate bisericile penticostale au pus accentul comun pe lucrarea Duhului Sfânt care s-a descoperit în „botezul cu Duhul Sfânt”, „vorbia în limbi” și deseori pe „vindecarea prin rugăciune.” Pocăința și sfințirea vieții personale se învață în cele mai multe cercuri penticostale. După începutul anului 1960 a intervenit o schimbare. Până atunci bisericile penticostale erau grupări bine conturate în care se practicau învățăturile amintite. De atunci însă gândurile penticostalilor au intrat în bisericile tradiționale și în multe comunități creștine. Această „mișcare penticostală” se numește “înnoire carismatică.”

Printr-un val de literatură, gândurile penticostale au fost răspândite în multe cercuri creștine. Creștinătatea fiind într-o stare de adormire spirituală, aceste gânduri, care promiteau o înnoire a bisericilor, au fost primite de unii cu un mare entuziasm.

Putem spune fără exagerare că în interiorul creștinismului există puține cercuri în care mișcarea carismatică să nu-și fi găsit intrarea.

Numele de „biserică penticostală” se deduce din Faptele Apostolilor 2 unde ne este arătat că Duhul Sfânt S-a coborât peste credincioși ca să formeze Ekklesia (Adunarea) lui Dumnezeu pe pământ. Fiindcă atunci ucenicii au vorbit în limbi străine, penticostalii au crezut într-o „nouă zi de Rusalii” care ar trezi toate darurile minunate ale lui Dumnezeu din timpul de la început.

Expresia „mișcare carismatică” provine de la cuvântul grecesc „charisma” care înseamnă „darul harului.” Domnul Isus a dat alor Săi multe daruri ale harului (vezi Epistola către Romani 12.6-8; 1 Corinteni 12.4-11, 28-31; Efeseni 4.8-13). Prin cuvântul „darul harului”, carismaticul înțelege în primul rând daruri de semne, „vorbia în limbi” și „vindecarea prin rugăciune.”

2. Botezul cu Duhul Sfânt

Carismaticii învață că cel credincios, care prin pocăință și credință în Evanghelie a devenit un copil al lui Dumnezeu, are nevoie de „botezul cu Duhul Sfânt”, aceasta fiind o experiență creștină de bază a cărei manifestare constă în faptul că respectivul vorbește în limbi.

Ce spune Sfînta Scriptură ?

Biblia ne învață că este o caracteristică deosebită a epocii creștine, ca după săvîrșirea lucrării de mîntuire pe cruce a Domnului Isus, după învierea și înălțarea Lui la cer, Duhul Sfînt să locuiască pe pămînt în oamenii mîntuiți. În timpul Vechiului Testament nu a fost așa. Duhul Sfînt fiind mereu acolo unde Dumnezeu era activ. Așa Îl găsim încă de pe prima pagină a Bibliei (Geneza 1.2), însă atunci nu locuia în oameni. Primul om în care a locuit Duhul Sfînt a fost Omul Isus Hristos, Cuvîntul care S-a făcut trup.

În ultima noapte cînd a mai fost împreună cu ucenicii. Domnul Isus le-a spus că după plecarea Sa la Tatăl va veni la ei o altă Persoană dumnezeiască. Acesta este Mîngîietorul care va rămîne veșnic cu ei, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămîne cu voi și va fi în voi" (Ioan 14.17). În versetul 26 se spune clar că acest Mîngîietor este Duhul Sfînt. Activitatea Duhului Sfînt în credincioși ne este arătată mai departe în Ioan 14.26; 15.26; 16.13-14.

Toate acestea puteau să se întîmple numai după ce lucrarea de la cruce a fost săvîrșită și Domnul Isus S-a înălțat la Tatăl (Ioan 16.7).

Ioan Botezătorul a anunțat venirea Duhului Sfînt

Venirea Duhului Sfînt a fost anunțată încă de Ioan Botezătorul (Matei 3.11-12; Luca 3.16-17; Ioan 1.33). Ioan pe de o parte chema poporul iudeu la pocăință, iar pe de altă parte anunța două lucruri pe care le va face Domnul Isus:

- a) cei care se pocăiesc vor fi botezați cu Duhul Sfînt și vor fi roade bune adunate în grînar;
- b) dar cei care nu se pocăiesc vor fi botezați cu foc și vor ajunge ca pleava în focul care nu se stinge (Matei 3.12).

Cercetînd aceste versete se desprind două adevăruri:

a) Botezul cu Duhul Sfînt și botezul cu foc nu se referă la aceeași faptă. Botezul cu foc este judecata, așa cum rezultă din Maleahi 4.1; Matei 18.9; Luca 16.23-24. Folosirea cuvîntului „botez” în sensul acesta, pentru unii poate prezenta greutate. Însă Domnul Isus, cînd Se gîndea la judecata dumnezeiască pe care trebuia să o sufere pe cruce, vorbea de asemenea de un botez; așa citim în Luca 12.50: „Dar am un botez cu care să fiu botezat și cît de mult doresc (cît sînt de strîmtorat) să se îndeplinească.”

b) Botezul cu Duhul Sfânt nu este descris ca o experiență deosebită și suplimentară a credinciosului, ci ca un semn de recunoaștere a celor care sînt adunați ca grîu în grînarul cerești.

Anunțarea venirii Duhului Sfânt de însuși Domnul Isus

După înviere, Domnul Isus vorbește de venirea Duhului Sfânt (Luca 24.49). Duhul Sfânt este numit ca fiind făgăduința Tatălui și puterea de sus. Aceasta reiese foarte clar din cele două texte din Faptele Apostolilor 1.4-5 și versetul 8. Aceste versete arată că evenimentul (coborîrea Duhului Sfânt) era foarte aproape, că trebuia să se îplinească făgăduința Tatălui în Ierusalim.

Ziua Cincizecimii (Rusaliile)

Faptele Apostolilor 2.1-4: Aceasta este împlinirea cuvintelor lui Ioan Botezătorul și a promisiunii Domnului Isus. Ce s-a întîmplat în ziua Cincizecimii? În Faptele Apostolilor 2.2-4 sînt amintite patru lucruri:

1. „Deodată a venit din cer un sunet ca vîjîitul unui vînt puternic și a umplut în toată casa unde ședea ei.” Nu a fost ca la un vînt normal, ceva întrerupt, ci un vîjîit continuu. Cu această comparație ne este anunțată puterea cerească, inspirată a Duhului Sfânt care acționează continuu și nu impulsiv. În discuția cu Nicodim. Domnul Isus a comparat lucrarea Duhului Sfânt cu adierea vîntului: Ioan 3.8.
2. „Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat pe fiecare din ei.” Pe lângă adierea pe care numai au auzit-o, s-a întîmplat și ceva vizibil și anume lumină dumnezeiască în forma unor limbi ca de foc. Acesta nu a fost un „botez cu foc”, ci o mărturie clară a lui Dumnezeu care vorbea de lumină și sfințenie, în har. Limbile împărțite arătau răspîndirea Evangheliei care avea să se facă peste granițele Israelului la toate națiunile. Vîjîitul este comparat cu adierea vîntului, și limbile cu focul. Amîndouă au fost semne exterioare ale apariției celei de a treia Persoane a Dumnezeirii care era invizibilă (Mîngîietorul).
3. „Și toți au fost umpluți cu Duh Sfânt.” Aici avem „botezul cu Duhul Sfânt”, împlinirea cuvintelor lui Ioan Botezătorul și a promisiunii Domnului Isus. „făgăduința Tatălui”. Duhul Sfânt a venit pe acest pămînt ca să rămînă cu noi în veac. așa cum a spus Domnul Isus (Ioan 14.16). Fiindcă aceasta era ceva cu totul nou, a fost însoțită de cele două semne. Prezența Duhului Sfânt are un dublu sens: în primul rînd că El locuiește în Casa, în Adunarea (Biserica) lui Dumnezeu ca Templu (vezi 1 Corinteni 3.16: Efeseni 2.22) și aceasta se arăta prin adierea

care a umplut toată casa, iar în al doilea rînd Duhul Sfînt locuiește și în fiecare creștin (născut din nou, nu numai cu numele: 1 Corinteni 6.19). ceea ce ne este arătat prin limbile împărțite care s-au așezat cîte una pe fiecare din ei.

4. „Și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească." Acest semn a fost promis de Domnul Isus deja în Marcu 16.17, cînd El a dat apostolilor misiunea să vestească Evanghelia la orice făptură (în toată creația). După construirea turnului Babel, oamenii au fost despărțiți între ei prin diferite limbi. Acum se propovăduiau lucrările lui Dumnezeu în multe limbi în creația cea nouă, ca toate neamurile să audă vestea cea bună, vestea mîntuirii, rezultatele minunate ale harului.

Aceasta ar fi o schițare scurtă a celor întîmplate în ziua Cincizecimii (Rusalii), cînd Duhul Sfînt a fost trimis și creștinii au primit botezul cu Duhul Sfînt. Acest botez s-a petrecut o singură dată. Prin aceasta a luat ființă Trupul lui Hristos pe pămînt; dar el nu se formează mereu și de aceea mai tîrziu nu mai citim despre botezul cu Duhul Sfînt.

Fiecare om care prin credința în Domnul Isus este mîntuit, primește Duhul Sfînt ca o pecete și arvună (Efeseni 1.13-14; 2 Corinteni 1.21-22) și în felul acesta devine un mădular al lui Hristos (1 Corinteni 6.15,19), el fiind adăugat Trupului deja existent pe pămînt.

Referiri ulterioare asupra botezului cu Duhul Sfînt

Pînă în Faptele Apostolilor 1, botezul cu Duhul Sfînt a fost privit mereu ca ceva în viitor, iar după evenimentul din capitolul 2 acest botez mai este amintit de două ori și anume în capitolul 11.16 și 1 Corinteni 12.13. În aceste două cazuri însă, botezul acesta este privit retrospectiv (în urmă).

În Faptele Apostolilor capitolele 10 și 11 ne este arătat cum Evanghelia este propovăduită unuia care nu era dintre iudei, lui Corneliu din Cezareea. A fost nevoie de o descoperire dumnezeiască pentru ca Petru să poată îndeplini misiunea de propovăduire a Evangheliei unui păgîn. Cînd a venit la Cezareea, a propovăduit însă deschis Vestea cea Bună oamenilor acestora de origine păgînă.

Pe cînd încă rostea Petru cuvintele acestea, S-a coborît Duhul Sfînt peste toți cei care ascultau Cuvîntul (Faptele Apostolilor 10.44; 11.15: în textul original „a căzut peste ei"). Atunci Petru și-a adus aminte de cuvîntul Domnului, care a zis: „Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfînt" (Faptele Apostolilor 11.16).

În 1 Corinteni 12.13 citim despre botezul cu Duhul Sfînt pentru ultima dată în Noul Testament. În acest capitol 12 avem ca temă Trupul unic al lui Hristos pe pămînt, care este

alcătuit din toți creștinii care au primit Duhul Sfânt, dar găsim aici și mădularele și sarcinile lor. Același Duh lucrează prin diferitele daruri ale harului (1 Corinteni 12.4). Aici nu este vorba de experiența credinței personale a fiecărui mădular în parte, ci de marea și importanta realitate că în toate aceste mădulare trăiește un singur Duh - Duhul Sfânt. Și aici vedem cele două laturi ale lucrării Duhului Sfânt pe pământ.

În cuvintele „și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh” se arată partea unică (în fiecare în parte). Iar în cuvintele „Noi toți în adevăr am fost botezați de un singur Duh ca să alcătuim un singur Trup” vedem locuirea Duhului Sfânt în Adunare (Biserică), văzută ca un întreg.

În versetul 12, trupul omenesc este privit ca o imagine a trupului lui Hristos. Multe mădulare formează împreună singurul Trup. În versetul 13 se precizează cum a luat ființă această unitate: prin botezul cu Duhul Sfânt.

Rezumat

- Când se vorbește despre „botezul cu Duhul Sfânt”, atunci totdeauna este vorba de venirea Duhului lui Dumnezeu în ziua Cincizecimii (Rusalii).
- Atunci El a luat locuință în creștinii adunați și i-a făcut astfel Trupul lui Hristos (așa a fost formarea Bisericii). Aceasta este o faptă unică, ea nu se repetă.
- Astăzi fiecare om care crede în Evanghelia mântuirii primește Duhul Sfânt ca pecete. Cuvântul mai spune, și de a fi „umplut cu Duhul Sfânt”. ceea ce este cu totul altceva.

Există un „botez cu foc” pentru creștini ?

Am văzut deja că botezul cu foc amintit în Matei 3.11 și Luca 3.16 nu are nici o legătură cu botezul cu Duhul Sfânt. Botezul cu foc se referă la judecată. Care este însă însemnătatea „limbilor de foc” din Faptele Apostolilor 2.3. care s-au așezat pe fiecare ucenic în parte la coborîrea Duhului Sfânt în ziua de Rusalii? De multe ori se spune că aceasta este împlinirea celor spuse de Ioan Botezătorul în Matei 3.11: „El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.” Din anumite motive (parțial deja amintite) aceasta nu este corect și adevărat.

a) Ioan Botezătorul, în predica sa despre pocăință vorbește clar despre două adevăruri total diferite și anume: pe de o parte despre roada pentru Dumnezeu (Matei 3.8.10,12). care duce la mântuire și slavă veșnică și pe de altă parte despre focul judecății (versetele 7,10,12). Pentru prima grupă avem „botezul cu Duhul Sfânt”, iar pentru cea de a doua „botezul cu foc”.

b) La ultima înștiințare despre venirea Duhului Sfânt. Domnul Isus vorbește către cei unsprezece ucenici ai Săi. care erau curățiți (Ioan 15.3), numai despre botezul cu Duhul Sfânt (vezi de asemenea și în Faptele Apostolilor 11.16 și 1 Corinteni 12.13). Aceasta stă în plină

concordanță cu cele spuse la punctul a.): creștinii au primit în ziua de Rusalii numai botezul cu Duhul Sfânt.

În Faptele Apostolilor 2.3 nu este vorba (nu scrie) de limbi de foc, ci de limbi despărțite ca de foc. Aici nu se accentuează faptul că a venit din cer foc, ci că au fost limbi împărțite care s-au așezat pe fiecare în parte. Cuvântul „limbi” ne conduce deja la vorbire, în versetul 11 scrie și de „alte limbi.” Limba și vorbirea sînt în greacă același cuvînt. Puterea Duhului Sfânt s-a dovedit în învingerea urmărilor din Babilon - încurcarea limbilor (Geneza 11).

3. Așa-zisa „Vorbire în limbi”

Mărturia Noului Testament

Marcu 16.17, Marcu 16.17-18: “Și aceste semne vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate demoni: vor vorbi limbi noi; vor lua în mînă șerpi; dacă vor bea ceva aducător de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mîinile peste bolnavi și bolnavii se vor face sănătoși.”

În aceste versete avem misiunea cea mare pe care a dat-o Domnul Isus ucenicilor Săi (vezi și Matei 28.18-20). El i-a trimis ca să propovăduiască Evanghelia în toată lumea. Hristos a venit în lume ca să mîntuiască pe cei păcătoși. De aceea El a murit și a înviat (Romani 4.25). Toți care cred și sînt botezați vor fi mîntuiți, însă cei care nu cred vor merge la pierzare.

Celelalte lucruri amintite, scoaterea demonilor (Faptele Apostolilor 16.18), vorbirea în limbi noi (Faptele Apostolilor 2.4), luarea în mîini a șerpilor (Faptele Apostolilor 28.3-6), punerea mîinilor peste cei bolnavi (Faptele Apostolilor 3.7; 5.12) și altele, toate acestea s-au împlinit în viața apostolilor. Ei au fost primii care au crezut. Dar această promisiune nu are valabilitate generală, ca fiecare creștin să o ia pentru el. Apostolii constituiau prima linie care împlineau marea misiune a Domnului. Dacă astăzi un credincios ar lua un șarpe în mînă, nu s-ar întîmpla numaidecît și lui ca apostolului Pavel în Faptele Apostolilor 28.

Este important să vedem semnificația cuvintelor Domnului la sfîrșitul Evangheliei după Matei. Acolo El spune că Îi este dată toată puterea în cer și pe pămînt și că El vrea să rămîna cu noi pînă la sfîrșitul veacului (Matei 28.18-20). În Evanghelia după Marcu însă nu citim că prin semne și minuni vor lucra pînă la sfîrșitul veacului. După cum am văzut, prezicerile Domnului s-au împlinit toate la apostoli aproape cuvînt cu cuvînt - și deci toate, nu numai una sau două!

Este vorba aici de semne prin care Dumnezeu a confirmat la începutul epocii creștine, că într-adevăr propovăduirea Evangheliei s-a făcut din ordinul Lui. Așa l-a confirmat și pe Moise prin semne și minuni, ca fiind slujitorul Lui în fața lui Faraon. Scriitorul epistolei către Evrei

amintește prin anul 60 aceste semne, în cuvintele: „Cum vom scăpa noi. dacă stăm nepăsători față de o mîntuire așa de mare, care, începînd să fie vestită de Domnul, ne-a fost adeverită de cei care au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor prin semne, puteri și felurite minuni și prin darurile Duhului Sfînt, împărțite potrivit cu voia Sa?" (Evrei 2.3-4).

„Limbile noi” pe care Domnul le amintește în Marcu 16 nu sînt noi în sensul că n-au fost încă auzite sau că ar fi fost noi celor care le auzeau, ci erau limbi străine celor care le vorbeau, erau alte limbi decît cele pe care le cunoșteau pînă atunci. Aceasta ne este arătat de cuvîntul grecesc „kainos” care înseamnă ceva nou, în sensul că nu a fost cunoscut. În grecește mai există un cuvînt pentru nou și anume „neos”. care are însă sensul de tînăr, proaspăt. Aici însă nu este folosit acest „neos.”

Faptele Apostolilor 2.4-13

Cele spuse anterior se confirmă în aceste versete (în cuvîntul „limbă”). După venirea Duhului Sfînt, ucenicii au început să vorbească în alte limbi, așa cum le-a dat Duhul. Aceste alte limbi (versetele 8-11) sînt evident acele „limbi noi” despre care vorbește Domnul în Marcu 16.17. Ucenicii care știau de fapt numai aramaica și greaca, vorbeau acum în puterea Duhului Sfînt aproximativ 16 limbi și dialecte.

Se aude des ideea: ucenicii vorbeau în limba lor, însă ascultătorii auzeau fiecare în limba proprie, citîndu-se pentru aceasta versetele 6,8 și 11 unde este vorba de auzire. În primul rînd, însă, în versetele 6 și 11 scrie categoric că ci îi auzeau vorbind în limba lor. În al doilea rînd am citit în versetul 4 că vorbeau în alte limbi. A fost o minune de vorbire, nu de auzire.

Din aceste versete se limpezesc două lucruri:

- Celelalte limbi și limbile noi au fost limbi care într-adevăr se vorbeau pe pămînt și care pentru ucenici au fost niște limbi străine, pe care nu le-au învățat și nu le-au vorbit pînă atunci.
- Acest dar a fost dat de la Dumnezeu prin Duhul Sfînt pentru a propovădui „lucrările mari ale lui Dumnezeu”, adică lucrarea Domnului Isus de pe cruce și urmările binecuvîntate pentru cei care cred. Rezultatul acestei predici minunate îl găsim în versetul 41: „Au fost adăugate 3.000 de suflete.”

Dumnezeu a dat unor oameni neînvățați, într-un mod supranatural și duhovnicesc, capacitatea de a vorbi în alte limbi pe care nu le-au învățat.

În aceste limbi vesteau lucrările mari ale lui Dumnezeu, care înseamnă Evanghelia. Ei au fost înțeleși de cei prezenți care erau necredincioși, deoarece vorbeau în propriile lor limbi.

Ceea ce Domnul a vestit în Marcu 16.17 s-a adevărit (a devenit realitate) deja în ziua de Rusalii. Cu acestea se și clarifică intenția pe care Dumnezeu a avut-o cu darul de a vorbi în limbi. De aceea este greșit să înțelegi locul din Faptele Apostolilor 2 ca o particularitate unică, iar celelalte locuri să le explici altfel. Nu. Chiar locul acesta este explicația pentru celelalte.

Faptele Apostolilor 10.46 și 19.6

Și în relatarea despre mântuirea lui Corneliu se amintește „că vorbeau în limbi.” Corneliu fără îndoială era deja mântuit și născut din nou înainte de a veni Petru la el. Dar lui îi mai lipsea cunoașterea lucrării lui Hristos săvârșită pe cruce și așadar Evanghelia mântuirii. În Efeseni 1.13 este scris că cel care a crezut cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii) va fi pecetluit cu Duhul Sfânt. Până atunci păgînii nu ajunseseră la cunoașterea binecuvîntărilor hotărîte de Dumnezeu.

Acum Petru le propovăduiește Evanghelia, lucrare pentru care el însuși a trebuit să fie învățat (Faptele Apostolilor 10.9-17) și astfel Corneliu și ai săi au primit prin credință iertarea păcatelor pentru Numele Domnului Isus, iar Duhul Sfânt a venit peste ei (Faptele Apostolilor 10.43). Acum au venit la credință și oameni dintre neamuri (samaritenii din Faptele Apostolilor 8 și Corneliu nu au fost israeliți). Drept dovadă că au primit Duhul Sfânt a fost faptul că Petru i-a auzit vorbind în alte limbi. Dumnezeu a adevărit prin aceasta că iudeii și națiunile au fost binecuvîntate în mod egal în Hristos. Așa cum au primit iudeii Duhul Sfânt în Faptele Apostolilor 2, l-au primit și Corneliu cu ai săi. Aceasta adevărește Petru în Faptele Apostolilor 11.15-16: „Și, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt a căzut peste ei, ca și peste noi la început. Și mi-am adus aminte de cuvântul Domnului, cum a zis: »Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duh Sfânt.«”

Vorbirea în limbi nu a fost o apariție necesară care însoțea primirea Duhului Sfânt, fiindcă atunci trebuiau și samaritenii (vezi Faptele Apostolilor 8) să vorbească în limbi. Era un semn că Dumnezeu nu mai făcea deosebire între iudei și neamuri, ci atât iudeii cît și neamurile aveau de acum încolo parte de aceleași binecuvîntări.

O situație asemănătoare a fost și cu cei doisprezece ucenici din Efes (Faptele Apostolilor 19.1-7). Aici nu este chemat Petru sau unul din cei doisprezece ucenici ai Domnului de pe pămînt, ci Pavel, care a fost chemat de Domnul ca apostol al națiunilor. Propovăduitorul Evangheliei slavei nu a stat în umbra apostolilor, ci pe același teren ca și ei.

Ucenicii din Faptele Apostolilor 19 nu au primit încă Duhul Sfânt. fiindcă nici nu știau despre venirea Lui. Ei cunoșteau doar predica lui Ioan Botezătorul și au fost botezați cu

botezul lui Ioan. Un creștin este însă numai acela care are Duhul Sfânt, prin care devine un mădular al Trupului lui Hristos. Acești credincioși se găseau încă pe terenul Vechiului Testament. Credința lor încă nu însemna că erau creștini. Ioan Botezătorul, David, Avraam, Noe etc. nu au fost creștini, ci au fost credincioși născuți din nou. Un creștin însă nu este numai născut din nou, ci el posedă și Duhul Sfânt (vezi Evanghelia după Ioan 3.3-5; Efeseni 1.13; Romani 8.9b).

Acum Pavel a devenit unealta prin care Dumnezeu aducea în poziția de creștini pe acești născuți din nou: „Cînd și-a pus Pavel mîinile peste ei, Duhul Sfînt a venit peste ei și vorbeau în limbi și proroceau" (versetul 6).

Din aceste întîmplări vedem că atît iudeii cît și păgînii au primit Duhul Sfînt după ce au crezut. Semnul exterior de a vorbi în limbi dovedea că stăteau pe același tărîm ca cei care aparțineau acum Trupului lui Hristos pe pămînt.

Nu fiecare care a primit Duhul Sfînt a vorbit și în limbi! La samariteni și la temnicerul din Filipi nu se amintește așa ceva. Este de aceea neînțeleș faptul că mulți fac deosebire între cele întîmplate în capitolul 2 și cele din capitolele 10 și 19 din Faptele Apostolilor. Aproape toți recunosc că în capitolul 2 este vorba de limbi străine neînvățate. Dar în capitolele 10 și 19, același cuvînt (grecescul „glossa”) să fie o vorbire în stare de extaz? Fără îndoială, în toate cele trei cazuri este vorba de o vorbire în limbi străine.

1 Corinteni 12-14

În 1 Corinteni 12-14, mai ales în capitolul 14 este scris foarte detaliat despre darul vorbirii în limbi. Adunarea din Corint era formată mai ales din păgîni care s-au întors la Dumnezeu și apostolul le putea mărturisi că în Hristos, în toate au fost făcuți bogați, în orice cuvînt și orice cunoaștere, așa că nu aveau lipsă de nici un dar al harului (1 Corinteni 1.5-7). Însă cu toate că au fost așa de mult binecuvîntați de Dumnezeu, erau duhovnicește într-o stare săracă. Ei s-au împărțit în grupări (1 Corinteni 1.11-13; 3.3-4). Ei îngăduiau relații sexuale în afara căsniciei (5.1-2; 6.13-17), ei se dădeau reciproc în judecată (6.1-7) și multe altele sînt amintite în muștrările făcute de apostol în această epistolă.

Începînd cu capitolul 12, apostolul îi învață despre sarcina mădulelor Trupului lui Hristos. Acolo el enumeră în versetele 8-10 și 28 diferite daruri. Este remarcabil că în amîndouă cazurile, darurile vorbirii în limbi și a interpretării limbilor stau chiar la urma înșirării tuturor darurilor. Vorbirea în limbi străine nu a fost un dar atît de însemnat cum era cuvîntul despre înțelepciune sau cum erau apostolii care, fiind întemeietorii Adunării, stau pe primul loc.

Vorbirea în limbi a fost un dar ca semn, întocmai ca și cel al vindecării bolnavilor. Pentru a-l exercita nu era nevoie de o cunoaștere mare a gândurilor lui Dumnezeu. Nici nu a fost dat pentru zidirea credincioșilor, ci ca un semn pentru cei necredincioși, care înțelegeau aceste limbi străine.

Este de asemenea important faptul că Pavel pune în 1 Corinteni 12.29-30 întrebarea: „Oare toți sînt apostoli? Toți sînt proroci? Toți sînt învățători? Toți fac minuni? Toți au daruri de vindecări? Toți vorbesc în limbi? Toți interpretează?” La fiecare din aceste întrebări trebuie să se răspundă: nu! Pavel a arătat în acest capitol că nu toate mădularele au aceeași misiune și același dar. De aceea este împotriva Scripturii, dacă se spune astăzi că fiecare poate sau trebuie să posede darul „vorbirii în limbi.”

Mai trebuie explicat și darul „interpretării limbilor” (1 Corinteni 12.10 și 30). S-ar putea obiecta împotriva darului vorbirii în limbi: dacă este vorba numai de limbi străine pe care vorbitorul nu le-a învățat, însă pe care le poate vorbi prin Duhul lui Dumnezeu, atunci interpretarea ar fi doar o lucrare de traducere. Aceasta însă poate să fie învățată și exercitată de fiecare. Pentru aceasta nu este nevoie de nici un dar al harului. Se trece însă cu vederea că vorbirea în limbi plus interpretarea ei este aceeași cu prorocirea (despre aceasta mai mult în capitolul 14). Vestea prezentată în limba străină trebuia nu numai tradusă, dar și explicată. Cuvîntul lui Dumnezeu nu fusese încheiat (nu fusese scris în întregime), așa că atunci se mai descopereau adevăruri noi. Dacă aceasta se întîmpla într-o limbă străină, atunci trebuia atît tradus cît și interpretat. Pentru aceasta era folosit darul de explicare, interpretare.

În 1 Corinteni 13.1, apostolul Pavel spune: „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sînt o aramă sunătoare sau un chimval răsunător.” Cum am văzut, limbile în care vorbeau credincioșii erau limbi omenești străine. Ce vrea să spună Pavel prin „limbi îngerești”? De aici nu putem deduce că el însuși a vorbit în asemenea limbi (îngerești). Pavel avea obiceiul să se dea pe el însuși ca exemplu, cînd voia să explice ceva (compară cu 1 Corinteni 4.6; Romani 7.7-25). Aici în 1 Corinteni 13.2 adaugă: „Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința...” în versetul 9 spune: „căci cunoaștem în parte și prorocim în parte.” Pavel folosește aici fără îndoială un caz presupus, cu ajutorul căruia el vrea să explice corintenilor, ce înseamnă lipsa de dragoste. De aceea nu se poate deduce din cuvintele lui, că el sau alții într-adevăr au vorbit în limbi îngerești sau chiar că „vorbirea în limbi” să fie aceeași cu „limbile îngerești”. Dacă recunoaștem că Pavel nu a posedat toate tainele, toată cunoștința și toată credința, că el aici presupune cazul încă neîntîmplat, atunci și prima propoziție este tot o

ipoteză. - La întrebarea, care sînt limbile îngerilor. nu putem să ne oprim mai mult. Însă este limpede, că și aceste ființe spirituale posedă limba ca mijloc de comunicare (compară cu Isaia 6.3; Zaharia 3.4; Iuda 9).

În 1 Corinteni 14, Pavel se ocupă mai amănunțit cu vorbirea în limbi. Din acest capitol avem impresia că acei credincioși erau așa de încîntați de darurile harului, ca niște copii de o jucărie nouă. Deosebit de tare ieșea la iveală aceasta cu ocazia vorbirii în limbi. De aceea apostolul trebuia în mod serios să-i îndrepte. Acest capitol este așadar nu o instruire (învățare) despre „vorbirea în limbi”, ci o avertizare serioasă ca darurile harului pe care Dumnezeu le-a dat Adunării Sale să fie folosite în mod corect.

Cum am mai văzut, darul vorbirii în limbi străine a fost dat de Dumnezeu ca semn pentru cei necredincioși. Oamenii care auzeau în limba lor „faptele cele mari ale lui Dumnezeu”, prin aceasta erau convinși și aduși la pocăință. Aceasta este dovedit în 1 Corinteni 14.22: „Prin urmare limbile sînt un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioși.”

Acest capitol conține încă o învățătură importantă. în versetul 21 Pavel citează liber textul din Isaia 28.11-12: “»Voi vorbi poporului acestuia prin alte limbi și prin buze străine, și nici așa nu Mă vor asculta«, zice Domnul.” Din conținutul textului din Isaia 28 reiese că Israel nu a ascultat de prorocii trimiși de Dumnezeu. Acesta a fost motivul pentru care Dumnezeu a trebuit să vestească o judecată asupra lor prin asirieni, care vorbeau o limbă străină. Prin această lucrare Israel trebuia smerit.

Pavel redă aceste cuvinte probabil într-o legătură cu totul altfel. Nu a alungat oare atunci Israel pe cel mai mare profet al lor, adică pe Mesia? De aceea Dumnezeu a pus prin darul limbilor un semn al judecății peste poporul Său pămîntesc. care acum este pus deoparte pentru un timp. A devenit clar că Evanghelia harului care a fost vestită națiunilor păgîne, acum se vestește tuturor popoarelor pămîntului. Dar ca și pe vremea lui Isaia, poporul Israel în totalitatea sa nici acum nu ascultă ce spune Dumnezeu.

De exemplu, în loc să meargă în portul din Corint pentru a vesti acolo Evanghelia (folosindu-se darul vorbirii în limbi) marinarilor veniți din mai multe țări, corintenii se desfătau în strîngerile lor cu darul acesta spectaculos. Dar aici ei nu erau înțeleși de nimeni. De aceea Pavel îi corectează. Tot capitolul 14 vorbește despre strîngerile laolaltă ale adunării din Corint, așa cum reiese fără îndoială din versetele 4, 5, 12, 19, 23-35.

Este de înțeles că acela care vorbește în adunare într-o altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu. Nimeni nu o înțelege, cu toate că exercită un dar al harului dat de Dumnezeu și poate chiar să-și exprime taine în duh, aceasta însemnînd lucruri care pînă atunci nu au fost

descoperite (1 Corinteni 14.2). Tainele în Noul Testament sînt lucruri care pînă atunci nu au fost cunoscute, dar acum sînt descoperite, înțelese numai de credinciosul duhovnicesc (compară mai ales 1 Corinteni 15.51; Efeseni 3.3-5).

Cine vorbea într-o limbă în strîngerile laolaltă ale celor credincioși se zidea numai pe el însuși. Este însă aceasta scopul vorbirii în Adunare? De aceea Pavel spune că cineva trebuie să și interpreteze cele spuse, pentru ca Adunarea să obțină zidire (versetele 4,5,6,9,13). Tot așa și cu rugăciunea și cu lauda într-o limbă pe care nimeni nu o cunoaște (versetele 14-17).

Un alt argument al apostolului este indicat în legătură cu impresia făcută în Adunare de vorbirea în limbi asupra necredincioșilor.

Dacă ei nu înțelegeau aceste limbi, nu ar zice că sînt nebuni (versetul 23)? În sfîrșit, apostolul dă o indicație care are valabilitate și astăzi. Epistola către Corinteni este adresată Bisericii lui Dumnezeu care este în Corint și către toți cei care cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos (1 Corinteni 1.2). Această indicație este: „Femeile să tacă în biserici, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvîntul; ci să fie supuse, cum zice și legea” (1 Corinteni 14.34). Cît de ușor unii creștini trec în zilele noastre peste acest cuvînt! Mai ales cînd este vorba de așa-zisa „vorbire în limbi”, femeile au adesea un rol dominant. Însuși acest fapt real ar trebui să conducă pe fiecare credincios la o gîndire serioasă. „Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sînt de la Dumnezeu, căci au ieșit în lume mulți proroci mincinoși” (1 Ioan 4.1).

Apostolul admite corintenilor în strîngerile lor vorbirea în limbi - este doar un dar al harului lui Dumnezeu - însă numai cu două condiții: în primul rînd au voie să vorbească numai doi sau cel mult trei unul după altul și în al doilea rînd trebuia să fie prezent și unul care să interpreteze cele spuse. Dacă lipsea acesta, nu era permisă vorbirea cu voce tare în limbi (versetele 27-28).

Am avut o mică privire asupra celor ce spune Scriptura despre darul harului de a vorbi în limbi. Este un dar dat de Dumnezeu ca și darul vindecării. să folosească pentru slăvirea Lui și ca un semn pentru oameni.

Mai există astăzi vorbirea în limbi ?

O afirmație clară că vorbirea în limbi și darul de vindecare nu ar mai fi în vremurile noastre nu găsim în Noul Testament. Pe de altă parte nu scrie în nici un loc că aceste daruri vor rămîne pînă la sfîrșitul epocii creștine. Poate cineva va spune că acesta nu este nici un argument! Ca răspuns, cităm un verset în care Duhul Sfînt spune categoric că anumite daruri vor continua:

„Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști. pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Hristos, pînă vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos" (Efeseni 4.11-13).

Domnul Isus vede aici Adunarea ca Trupul Lui, înaintea Lui și anume din acel moment de cînd apostolii și profeții Noului Testament au pus la început temelia (Efeseni 2.20; 3.5) pînă la acel punct, cînd măsura înălțimii staturii plinătății lui Hristos va fi fost ajunsă. Aceasta este ținta lucrării darurilor. Va fi atinsă vreodată această țintă aici pe pămînt? Va exista oare aici pe pămînt vreodată o unire a credinței și o unire a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu la toți creștinii?

Fiecare cititor să-și găsească pentru sine răspunsul atunci cînd privește starea prezentă a creștinătății. Țelul va fi atins cînd în curînd Adunarea (Biserica) va fi slăvită, fără pată, fără zbîrcitură sau altceva de felul acesta și va fi unită cu Capul ei în cer. Pînă în clipa aceea. Domnul Isus ca Mîntuitorul Trupului Său lucrează neîncetat prin Duhul Sfînt, prin Cuvîntul Său. dar și prin darurile evangheliștilor, păstorilor și învățătorilor, pentru zidirea Trupului Său, și anume atîta timp „pînă vom ajunge toți acolo ...". Nici un cuvînt despre limbi și vindecări! Aceste daruri nu au fost date pentru zidirea Trupului, ci ca semne ale puterii și prezenței lui Dumnezeu. Oricine dorește să cunoască astăzi lucrările mari ale lui Dumnezeu și lucrarea Sa de mîntuire, poate să deschidă desăvîrșitul Cuvînt al lui Dumnezeu. El va găsi acolo tot ce are nevoie pentru mîntuirea sufletului său și pentru o umblare după voia lui Dumnezeu.

În afară de aceasta mai există cîteva argumente foarte puternice, care dovedesc că vorbirea în limbi și vindecarea au avut locul lor numai în vremurile de început ale Bisericii.

a.) Cînd scriitorul vorbește în locul deja amintit, în Evrei 2.4 - adică la începutul anilor șaizeci ai primului secol creștin - de semne, puteri și felurite minuni și daruri ale Duhului Sfînt, face lucrul acesta la timpul trecut: „... în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor ..." De aici rezultă că aceste lucrări (daruri) de minuni, de care aparține și vorbirea în limbi, atunci aparțineau deja trecutului.

Acest gînd este confirmat în 1 Corinteni 13.8-10: „Dragostea nu piere niciodată. Prorociile se vor sfîrși: limbile vor înceta: cunoștința va avea stîrșit. Căci cunoaștem în parte și prorocim în parte; dar cînd va veni ce este desăvîrșit, acest „în parte" se va sfîrși."

Dragostea dumnezeiască rămîne veșnică, fiindcă este natura lui Dumnezeu. Și va veni o clipă cînd nu va mai fi nevoie de nici o prorocie și de nici o cunoștință, atunci cînd desăvîrșirea va veni odată cu venirea Domnului Isus pentru a lua pe ai Săi acasă. Atunci nu va mai exista o „lucrare în parte", ci darurile acestea vor fi puse la o parte (se vor sfîrși). Însă,

spre deosebire de aceasta, este spus despre limbi că vor „înceta.” Prorociile. cunoștința și tot ce este „în parte”, la venirea Domnului vor fi puse la o parte, clar limbile vor înceta. Aceasta este o indicație că limbile vor înceta în alt timp, adică mai repede decât prorociile și cunoașterea.

Încă o dată să amintim paralela dintre lucrările de minuni pe care le făcea Moise înainte de ieșirea Israelului din Egipt și semnele despre care vorbește Domnul în Marcu 16 către ai Săi. care și-au găsit împlinirea în primele timpuri ale creștinismului și sînt descrise în Faptele Apostolilor. Semnele și minunile în legătură cu ieșirea poporului Israel din Egipt de asemenea nu au durat mult. La fel ca în Evrei 2.4, se spune și în Deuteronom 26.8, privind în urmă: „Domnul ne-a scos din Egipt ... cu semne și minuni.” Privind profetic, ieșirea poporului Israel din Egipt este un tablou al începutului Bisericii creștine pe pămînt. Este semnificativ că paralelismul se extinde în amănunțime.

În scrierile „părinților Bisericii” din primele trei-patru secole nu se găsește nimic despre vorbirea în limbi. Numai Eusebius (circa 260 - 339) vorbește ceva despre „vorbirea în limbi” și anume în descrierea sa a lucrării învățătorului rătăcit Montanus, care afirma că este Paracletul (Mijlocitorul) promis. Prin aceasta se adevărește în istoria Bisericii adevărul din 1 Corinteni 13.8. că „limbile” au încetat.

La sfîrșit, o întrebare serioasă pentru inima și cugetul nostru. Creștinii între ei sînt dezbinați. Unitatea Duhului în general nu a fost păstrată. Aceasta este o realitate adînc umilitoare. Dacă și în zilele noastre Dumnezeu ar mărturisi prin lucrări de minuni și vorbiri în limbi, atunci unde și în ce grupare de creștini ar trebui să o facă? Există o grupare de credincioși care poate afirma că au păstrat dragostea dintîi, au respectat Cuvîntul lui Dumnezeu și nu au tăgăduit Numele Domnului (Apocalipsa 2 și 3)? Cel mai înalt lucru pe care Domnul în scrisoarea către Filadelfia îl recunoaște este o putere mică. Dacă astăzi într-adevăr s-ar mai face aceste semne lucrate de Dumnezeu, nu ar avea oare ele ca urmare îngîmfarea duhovnicească?

În realitate așa este în cercurile în care vorbirea în limbi este înțeleasă ca o lucrare deosebită a Duhului, vorbindu-se mereu că celorlalți le lipsește ceva esențial în viața de credință și de adunare. Ceea ce însă lipsește astăzi este cumpătarea, înțelepciunea duhovnicească și păzirea Cuvîntului lui Dumnezeu.

4. Așa-zisele „prorociri” și „descoperiri”

„Poporul Meu piere din lipsă de cunoaștere” a spus Dumnezeu profetului Osea (4.6). Din păcate se constată și astăzi la mulți creștini o lipsă de cunoaștere a gîndurilor lui Dumnezeu.

Cîți credincioși sînt în stare să explice ce vrea să spună Sfînta Scriptură, mai ales Noul Testament cu privire la „prorocie”? Cunoașterea gîndului Scripturii este condiția de bază pentru a putea face față închipuirilor și exprimărilor greșite. Pentru o înțelegere clară a prorociei trebuie să cunoaștem gîndurile lui Dumnezeu din Cuvîntul Său.

Mulți creștini sînt impresionați de afirmațiile corintenilor despre așa-zisele „prorociri” și „descoperiri”¹ și chiar le urmează. Toți avem nevoie de cumpătare și exemplul credincioșilor din Bereea este bun de urmat și astăzi. Cînd apostolul cel mare, Pavel, le-a propovăduit Evanghelia, ei au primit Cuvîntul cu mare bucurie. Însă totodată cercetau zilnic Scripturile ca să vadă dacă ce li se spunea este așa (Faptele Apostolilor 17.11).

Prorociri

Să vedem mai întîi ce spune Noul Testament despre profeți (grecește „prophetes”), profeție sau prorocie (grecește „propheteia”) și a proroci (grecește „propheteuo”). Toate aceste cuvinte în limba greacă au aceeași rădăcină de cuvinte. Părerea obișnuită dar greșită este aceea că un profet ar fi cineva care spune mai dinainte lucruri viitoare. Dacă citim însă cărțile vechi testamentale ale profeților Iona și Hagai constatăm că ei au exprimat puține lucruri viitoare sau chiar nici unul. Iona avea de la Dumnezeu misiunea să cheme la pocăință pe locuitorii din Ninive. Am putea spune că el a fost un „evangelist.”

Și Hagai a fost însărcinat de Dumnezeu să îndrepte spre Domnul pe cei din rămășița lui Israel care obosise și ajunsese asemănătoare cu lumea. Numai ultima sa expresie din cele patru conține o prevedere despre timpul de la sfîrșit și despre Mesia (Hagai 2.21-23).

Este adevărat că majoritatea profeților din Vechiul Testament ca Ieremia, Isaia, Ezcchiel și Daniel au spus dinainte lucruri viitoare. Dar acesta nu este semnul de recunoaștere principal al unui profet. Un Ilie și un Elisei au vorbit în primul rînd cugetului poporului. Ilie spunea la începutul lucrării sale: „Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel în fața căruia eu stau.” Acesta este semnul de recunoaștere a unui profet și anume a sta în prezența nemijlocită a lui Dumnezeu, în împărtășire reală cu El. Din această împărtășire cu Dumnezeu, el poate să spună care sînt gîndurile lui Dumnezeu și poate pune în lumină starea prezentă a celor care primesc vestea.

Așa a pretins și Petru de la credincioși: „Dacă vorbește cineva, să vorbească așa ca și cum ar fi cuvintele (expresile) lui Dumnezeu ...” (1 Petru 4.11); aceasta înseamnă cuvinte pe care le primește din părtășia practică pe care o are cu Dumnezeu și care se potrivesc exact cu starea

ascultătorilor, încât ating cugetul. Cuvîntul grecesc „logion”, care este tradus prin „cuvinte”, desemnează și vorbirea (proverbele dumnezeilor, în greacă „orakel”) zeilor greci păgîni.

Slujba (lucrarea) unui învățător este folositoare pentru cei care sînt duhovnicești și au interes pentru lucrurile Domnului. Slujba profetului însă atinge cugetele neduhovnicești și ale celor care au devenit indiferenți. ..Dar dacă toți prorocesc și intră vreun necredincios sau vreunul simplu, el este încredințat de toți, este judecat de toți. Tainele inimii lui sînt descoperite, așa că va cădea cu fața la pămînt, se va închina lui Dumnezeu și va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru” (1 Corinteni 14.24-25).

După această explicație scurtă putem să înțelegem corect cele spuse despre prorocie în 1 Corinteni 14. În acest capitol, apostolul avertizează corintenii despre supraevaluarea vorbirii în limbi (să nu dea valoare mai mare vorbirii în limbi) și îi îndeamnă să dorească prorocia. “Urmăriți dragostea și să doriți cu înflăcărare manifestările duhovnicești, dar mai ales să prorociți” (1 Corinteni 14.1). Prorocirea este un dar de har al lui Dumnezeu. Spre această slujbă să se îndrepte dorința lor în primul rînd. El spune că acela care prorocește stă în legătură intimă cu Domnul. Cine face lucrarea în acest mod „vorbește oamenilor spre zidire, sfătuire și mîngîiere ... dar cine prorocește zidește biserica” (1 Corinteni 14.3-4). “Cît despre proroci, să vorbească doi sau trei și ceilalți să judece ... Fiindcă puteți să prorociți toți, unul după altul, pentru ca toți să capete învățătură și să fie încurajați” (1 Corinteni 14.29,31). Această lucrare (slujbă) are ca scop mai mult decît toate celelalte creșterea practică a vieții de credință a bisericii. De aceea înțelegem bine de ce apostolul scrie corintenilor: „Cine prorocește este mai mare decît cine vorbește în limbi” (1 Corinteni 14.5). Dar și această slujbă (lucrare) este supusă sentinței (judecății, părerii) celorlalți credincioși.

După mărturia Noului Testament, această slujbă profetică a fost exercitată și de surori (Faptele Apostolilor 21.9), dar numai în afara strîngerilor de credincioși, fiindcă după Cuvîntul lui Dumnezeu, femeilor li se cuvine să tacă în biserici (1 Corinteni 14.34-35).

Descoperiri

Darul profetului a avut în timpul de întemeiere a Bisericii lui Dumnezeu pe pămînt o poziție deosebită care s-a asemănat cu cea a apostolilor, în 1 Corinteni 12.28-29, în succesiunea darurilor, profeții sînt numiți pe locul doi. după apostoli: „Și Dumnezeu a rînduit în biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători” (compară cu Efeseni 4.11). În Efeseni 2.20, apostolii și profeții sînt arătați ca fiind temelia lucrării de zidire dumnezeiască: „fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor ...” Explicația pentru poziția aceasta deosebită pe care

o ocupau profeții împreună cu apostolii o găsim în Efeseni 3.5. Acolo este vorba de taina lui Hristos care nu a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, așa cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos prin Duhul.

Acești profeți ai Noului Testament au primit descoperiri din partea lui Dumnezeu care erau necesare pentru construcția (zidirea) și învățarea Bisericii lui Dumnezeu. Lucrurile care erau descoperite profeților și apostolilor au fost până atunci taine ascunse în Dumnezeu. În ele a fost desfășurată (dezvoltată) înțelepciunea lui Dumnezeu pentru credinciosul timpului de acum (1 Corinteni 2.7) și toată bogăția slavei lui Dumnezeu este desfășurată în această taină (Coloseni 1.26). Se vorbește de taina Evangheliei (Efeseni 6.19) și de taina lui Hristos (Efeseni 3.4: Coloseni 4.3). Această taină conține slava lui Hristos, a Fiului Omului la dreapta lui Dumnezeu și unirea credincioșilor care aparțin de Trupul Său, cu El, care este dat ca fiind cap peste toate lucrurile Bisericii.

Toate adevărurile care sînt legate de această taină minunată au fost descoperite prin Duhul lui Dumnezeu profeților Noului Testament. Aceasta nu s-a întîmplat dintr-o dată, ci în primii ani ai creștinismului. Pavel a fost o unealtă deosebită, un vas ales pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru acest scop. Corespunzător administrației harului lui Dumnezeu i-a fost făcut cunoscut prin descoperire această taină (Efeseni 3.2). Dumnezeu i-a dăruit o înțelegere deosebită în taina lui Hristos (Efeseni 3.4). I-a dat harul de a vesti neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos și să pună în lumină înaintea tuturor care este administrarea acestei taine ascunse de veacuri în Dumnezeu, care a creat toate (Efeseni 3.8-9).

Prin comunicarea acestor taine în legătură cu Hristos și cu Biserica (Adunarea) Sa, cercul descoperirilor lui Dumnezeu s-a închis. Ca slujitor al Bisericii, Pavel a fost chemat de Dumnezeu să întregască Cuvîntul lui Dumnezeu (Coloseni 1.25). El a adus la lumină tainele lui Dumnezeu pînă atunci necunoscute. El a fost ultimul scriitor al Noului Testament, în sensul că după el nu au mai fost descoperite lucruri noi referitoare la punerea temeliei.

În timpul cînd Noul Testament nu a fost încă terminat, s-au mai dat descoperiri. Despre acestea este vorba și în 1 Corinteni 14. Pavel scrie: „În adevăr, fraților, de ce folos v-aș fi eu dacă aș veni la voi ... și cuvîntul meu nu v-ar aduce nici descoperire, nici cunoștință, nici prorocie, nici învățătură?" Acest îndemn este împărțit în patru părți diferite:

1. Descoperirea este comunicarea adevărurilor noi pînă atunci necunoscute.
2. Cunoștința este cunoașterea gîndurilor dumnezeiești (compară cu întîia epistolă către Corinteni 12.8).

3. Prorocia poate să conțină descoperirea unor lucruri viitoare, dar poate să fie numită și iluminarea cugetului ascultătorilor, așa cum am văzut. Prorocirea și descoperirea nu sînt deci același lucru.

4. Învățătura este instruirea în gîndurile lui Dumnezeu, mai ales explicarea (expunerea) Sfintei Scripturi.

În timpul de dinaintea întregirii Noului Testament au fost adesea descoperiri (1 Corinteni 14.26,30). De cînd cercul descoperirilor dumnezeiești a fost închis de scriitorii Noului Testament, nu mai există descoperiri noi. Pavel a fost unealta prin care a fost întregit Cuvîntul lui Dumnezeu. În ultima carte a Bibliei scrie clar: „Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta, că, dacă va adăuga cineva la ele, Dumnezeu îi va adăuga nenorocirile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfîntă, scrise în cartea aceasta” (Apocalipsa 22.18-19).

Să sintetizăm încă o dată ceea ce este spus în Noul Testament despre descoperire și prorocie.

1. Descoperire înseamnă COMUNICAREA unor gînduri noi ale lui Dumnezeu, pînă acum necunoscute. După întregirea Noului Testament NU mai există descoperiri noi în legătură cu adevărul creștinismului.

2. Prorocie sau slujbă profetică este VORBIREA lucrată de Duhul Sfînt din părășia nemijlocită cu Dumnezeu, pentru a atinge cugetele ascultătorilor și pentru a-i zidi. În măsura în care era vorba de comunicarea unor adevăruri noi în timpul formării Noului Testament, această slujbă a fost asemănătoare cu cea a descoperirii și atunci sînt valabile cele spuse la punctul „a”.

Însă dacă este vorba de cuvintele (expresiile) lui Dumnezeu (1 Petru 4.11), Cuvîntul lui Dumnezeu este îndreptat spre inimi și cugete pentru a le pune în lumina Sa. Noi credem că această slujbă se poate face și astăzi. Numărul mare al așa-ziselor „descoperiri” sau „prorociri” care nu s-au adevărit (nu s-au întîmplat), vorbite de profeții creștini moderni, ar trebui să aducă la realitate pe fiecare creștin care își găsește plăcerea în aceste lucruri. De fapt mai există multe prorociri și promisiuni ale lui Dumnezeu în Sfînta Scriptură care își așteaptă împlinirea. Despre ele însă apostolul spune: „Și avem cuvîntul prorociei și mai sigur, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, pînă se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre. Mai întîi să știți că nici o prorocie din

Scriptură nu se interpretează singură. Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oameni sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit conduși de Duhul Sfânt" (2 Petru 1.19-21).

5. Așa-zisele „vindecări prin rugăciune"

Cine nu a auzit discuții despre așa-zisele „vindecări prin rugăciune"? Acestea sînt o tematică de discuții aproape de nesecat. Constatăm însă că acest cuvînt nici nu-l găsim în Sfînta Scriptură. Vrem să atenționăm că este un pericol ca prin expresii care nu sînt după (sau în) Biblie să se nască gînduri care nu sînt potrivite gîndului lui Dumnezeu.

Așa se pare că stau lucrurile și cu vindecarea prin rugăciune. Mereu se aude întrebarea: „Nu poate oare astăzi Dumnezeu să mai facă minuni"? Ca răspuns vreau să amintesc o întîmplare care s-a petrecut recent într-o familie din Germania. La o mamă tînră cu mai mulți copii s-a constatat cancer. Au urmat multe consultații și analize al căror rezultat a fost: cancer într-un stadiu foarte avansat. Pentru operația care promitea puțin succes de reușită, femeia creștină a fost trimisă într-o clinică universitară dintr-un oraș îndepărtat. Ea era complet liniștită, cu încredere în Domnul ei. Soțul și familia însă se rugau cu stăruință neîncetat și cu mare credință pentru sănătatea ei. La scurt timp după internarea în spitalul universitar, profesorul i-a comunicat că analizele făcute recent nu mai arată semne de cancer. Medicii au stat în fața unei dileme. Femeia a știut și a mărturisit că aici a intervenit Dumnezeu. Ea s-a întors sănătoasă acasă și astăzi este în mijlocul familiei ei. Mulțumim lui Dumnezeu că și astăzi mai face minuni. Putem oare ca din această realitate să tragem concluzia că există un dar de vindecare prin rugăciune? Vrem să lăsăm ca și în această direcție să vorbească Sfînta Scriptură.

Argumentele așa-ziselor „vindecări prin rugăciune"

Aproape mereu aceleași argumente sînt citate pentru așa-zisele „vindecări prin rugăciune." În primul rînd se spune că cel credincios nu trebuie să fie bolnav, deoarece vindecarea este inclusă în mîntuire. Pentru aceasta se citează adeseori Isaia 53.4-5. Aceste versete sînt citate parțial în Matei 8.17 și 1 Petru 2.24. în Matei 8, Domnul a vindecat pe toți cei care sufereau „ca să se împlinească ceea ce a vorbit profetul Isaia care spune: ..."

În viața Sa, Domnul Isus Se făcea una cu poporul Său pămîntesc Israel și cu suferințele lui. Însă acesta nu este sensul adînc, adevărat al prorociei lui Isaia. Cuvîntul „ca să fie" (grecește „hopos") arată mereu în Evanghelia după Matei că cele intîmplare se află în cadrul prorociei citate, însă nu în sensul complet și unic al ei (compară Evanghelia după Matei 2.23), ci în

contrast cu expresia „în vederea” care este folosită atunci când prorocirea într-adevăr s-a adevărit (compară Matei 1.22; 2.15; 4.14; 21.4).

Sensul adevărat al prorociei lui Isaia ne este explicat în 1 Petru 2.24: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate; prin rănilor Lui ați fost vindecați.” Aici Cuvîntul lui Dumnezeu, în Noul Testament ne spune că vindecarea nu se înțelege trupește, ci duhovnicește. Este vorba așadar de păcatele noastre. Mileniul va aduce împlinirea textuală (fizică).

În al doilea rînd se citează adesea Evrei 13.8: „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci.” Aceste cuvinte se explică, parcă ar însemna că nu este sfârșit de minuni și semne. După acest citat înseamnă că Marcu 16.18 și Ioan 14.12 au valabilitate întotdeauna și pentru fiecare. Se poate spune: Domnul Isus a iertat păcatele în trecut și le iartă în prezent. Dar le iartă și în veșnicie? Aceasta ar fi consecința logică, dacă am explica versetul acesta așa. Dar vedem cît de periculoase sînt argumentele superficiale. Da, Domnul este mereu același, dar lucrează El oare mereu în același mod? Lucrările lui Dumnezeu sînt oare aceleași în Vechiul Testament ca și în Noul Testament? Timpul harului este oare asemănător cu timpul împărăției de o mie de ani? Și este oare începutul și sfîrșitul Ekklesiei (Adunării) lui Dumnezeu în unitate și putere. În toate domeniile de comparat cu timpul de astăzi în care vedem în creștinism dezbinare și declin duhovnicesc? La „vorbirea în limbi” am văzut deja despre particularitățile vremii de început a Ekklesiei.

În al treilea rînd se spune, bazîndu-se pe Cuvîntul lui Dumnezeu: Dumnezeu ascultă rugăciunea credinței chiar dacă este vorba de vindecare de bolnavi (compară Ioan 14.13: 1 Ioan 5.14; Iacov 5.15). Da. Dumnezeu ascultă rugăciunile copiilor Lui. Din Cuvîntul lui Dumnezeu și din practica noastră știm însă că Dumnezeu nu ascultă toate rugăciunile noastre. Rugăciunea lui Ezechia cel bolnav a fost ascultată și el s-a făcut sănătos (Isaia 38.1-5). Rugăciunea lui David pentru copilul său avut în adulter cu Bat-Şeba nu a fost ascultată (2 Samuel 12.15-18). Dumnezeu răspunde la fiecare rugăciune, însă aceasta nu este același lucru cu ascultarea. Adesea nu știm ce și cum să cerem și cîteodată cerem lucruri rele sau chiar lucruri care contrazic Cuvîntul lui Dumnezeu. Pe acestea, Dumnezeu nu le poate asculta pentru binecuvîntarea noastră. Versetele des citate din Ioan 14.13-14 și 1 Ioan 5.14 vorbesc de rugăciunea în Numele Domnului Isus și după voia lui Dumnezeu. În Matei 18.19 mai găsim rugăciunea a doi care se învoiesc să ceară un lucru. În toate cele trei cazuri ascultarea rugăciunii este spusă dinainte ca fiind sigură.

Cum stă problema în realitate? Ajunge ca să spunem în rugăciune: „Cerem acest lucru în Numele lui Isus” ca să fim ascultați? Sau care sînt cuvintele prin care am putea veni la Tatăl în puterea și părășia Domnului nostru? Se poate spune acest lucru la fiecare rugăciune pentru bolnav?

În Ioan 15.7 ascultarea rugăciunilor noastre se face în dependență de rămînerea în El și de rămînerea cuvintelor Lui în noi. Aceasta înseamnă să trăim în părășie cu gîndul și voia Domnului, să cunoaștem Cuvîntul Său și să umblăm după el. Aceasta este o măsură foarte mare pentru viața noastră și pentru ascultarea rugăciunilor noastre. Putem spune mereu că și noi corespundem acestei măsuri?

În Matei 18.17 avem referiri la mustrare în biserică. Să nu trecem cu vederea peste acest adevăr. Altfel doi creștini ar putea mereu să se unească într-o problemă și să se roage împreună pentru ea și întotdeauna ei să nu fie ascultați, chiar dacă cererile lor sînt corecte.

În Matei 21.22 și Marcu 11.24 nu este nici o condiție în afară de credința celui ce se roagă. Această credință trebuie să aibă o temelie puternică. Noi credem în Dumnezeu, în lucrarea Domnului Isus de pe Golgota și în mîntuirea noastră veșnică, nu fiindcă ne-a pătruns o convingere oarecare, ci fiindcă stăm pe temelia tare a Cuvîntului lui Dumnezeu descoperit! Ca să ne rugăm fără îndoială avem nevoie de o temelie biblică pentru credința noastră.

Vindecări de bolnavi de către Domnul Isus

Cele mai multe întîmplări despre vindecări de bolnavi din Biblie le găsim în Evanghelii, în care ne este descrisă viața și moartea Domnului și Mîntuitorului nostru. Începînd cu vindecarea fiului unui funcționar al împăratului din Ioan 4 pînă la vindecarea celor doi orbi (Matei 20, Marcu 10, Luca 18), găsim descrisă vindecarea a 32 de persoane. În afară de acestea. Domnul Isus a mai vindecat o mulțime de oameni a căror istorie ne este descrisă separat (compară Evanghelia după Matei 8.16; 14.34; 15.29).

Dumnezeu era în Persoana Fiului Său devenit om pentru poporul Său Israel și într-o lume bîntuită de păcat și de urmările lui. Unde a umblat Isus au fost înviați morți, bolnavii s-au făcut sănătoși, săracilor le-a dat de mîncare și păcătoșii au fost aduși la credința vie. „Puterea Domnului era prezentă pentru a-i vindeca” (Luca 5.17). „Și tot poporul căuta să se atingă de El, pentru că din El ieșea o putere care-i vindeca pe toți” (Luca 6.19). Această putere a lui Dumnezeu este un semn de recunoaștere semnificativ al activității Domnului. Cînd o femeie cu scurgere de sînge a atins cu credință poala hainei lui Isus ca să fie vindecată, El a întrebant: „S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere” (Luca 8.46).

Mai târziu, în Faptele Apostolilor, din mărturia ucenicilor mereu iese în evidență că Domnul a fost un om „adeverit de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru” (2.22) și că „Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcând bine și vindecând pe toți cei care erau înrobiți puterii Diavolului; căci Dumnezeu era cu El” (10.38).

Descoperirea puterii lui Dumnezeu a fost un semn de recunoaștere a lui Hristos în timpul umblării Sale pe pământ, căci în El, Dumnezeu la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit nouă. Aici căutăm să ne ocupăm numai de vindecarea bolnavilor prin El. Cît de clar a reieșit prin aceasta că Domnul era trimis de Dumnezeu! În cele mai multe cazuri era numai voia Domnului, care era activ cînd oamenii veneau la El pentru a fi vindecați (Marcu 1.25; 3.20; 5.1; 9.14; Luca 5.12; 17.11; Matei 9.27; Marcu 8.22; 10.46).

Dar atunci cînd bolnavii, în credința lor căutau mai mult decît eliberarea de suferințele trupesti, în text nu găsim cuvinte care sînt folosite obișnuit pentru „vindecare” (grecește „iaomai” și „therapeuo”), ci un cuvînt care înseamnă „scăpare” sau „mîntuire” (grecește „sozo”). Acest cuvînt este folosit și în epistole pentru a arăta mîntuirea sufletelor.

Cînd femeia cu scurgere de sînge L-a atins prin credință pe Domnul Isus și a fost vindecată, a căzut înaintea Lui și a spus poporului ce s-a întîmplat. Atunci Domnul a spus: „îndrăznește, fiică, credința ta te-a vindecat (sau mîntuit); du-te în pace.” Tot așa scrie și despre cel demonizat că a fost vindecat. După ce Domnul i-a spus să meargă acasă și să povestească cît de mult a făcut Dumnezeu pentru el, a plecat și a vestit prin toată cetatea tot ce-i făcuse Isus (Luca 8.36-39).

Despre Bartimeu cel orb de asemenea citim că după vindecare Domnul îi spune: „Du-te! Credința ta te-a mîntuit. Îndată orbul și-a căpătat vederea și a mers după Isus” (Marcu 10.52).

În aceste cazuri deosebite este clar de recunoscut că, credința celor vindecați a fost îndreptată nu numai spre vindecarea trupestă, ci că pe baza acestei credințe a lor au primit și vindecarea. Credința lor era în primul rînd nu pentru sănătatea trupului, ci era credința unor oameni care știau că erau pierduți fără Hristos.

Darurile de vindecare biblice

Cum am văzut deja la tratarea așa-zisei „vorbi în limbi”, Domnul înălțat și slăvit a dat alor Săi felurite daruri ale harului. Nu toate aveau ca țintă răspîndirea Evangheliei și zidirea credincioșilor, ci unele din ele trebuiau, ca daruri de semne deosebite, să facă să lumineze puterea și slava lui Dumnezeu. Aceasta este valabil în mod deosebit pentru darurile harului de

vindecare. Și Domnul le amintește în Marcu 16.17-18: „Iată semnele care vor însoți pe cei care vor crede ...”.

Cînd Petru și Ioan au vindecat în templu pe un olog, cei mai mari ai poporului trebuiau să recunoască aceasta ca o minune vădită (Faptele Apostolilor 4.16: 4.30: 8.6). În Faptele Apostolilor 5.15-16. de la Petru pleacă aceeași putere ca de la Isus Hristos, „așa că scoteau pe bolnavi chiar pe străzi ...”.

Asemănător se spune și despre Pavel în Faptele Apostolilor 19.11-12: „Și Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mîinile lui Pavel ...”. Nu este aceasta o dovadă (adeverire) a cuvintelor Domnului din Ioan 14.12: „Cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu, ba încă va face altele și mai mari decît acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl”? Despre Domnul nu citim nicăieri că prin umbra Lui sau prin hainele Sale s-au vindecat bolnavi.

Din aceste locuri și din altele din Faptele Apostolilor reiese în primul rînd clar că vindecarea bolnavilor se reducea numai la arătarea puterii lui Dumnezeu care era activă în apostoli potrivit promisiunilor Domnului.

De o credință puternică la un bolnav citim numai într-un singur loc, și anume Faptele Apostolilor 14.9. Cînd Pavel a văzut că ologul din Listra avea credința de a fi mîntuit, el a zis cu glas tare: „Scoală-te drept în picioare.” Aici se pare că omul acela a venit și la credință, așa cum am văzut mai sus. În al doilea rînd, din aceste locuri reiese că cei vindecați erau necredincioși și nu erau dintre cei mîntuiți (vezi Faptele Apostolilor 4.30; 8.6-7: 9.33-35; 28.8-9).

Peste aceste două semne de recunoaștere se trece cu vederea de către cei care se ocupă cu vindecarea prin rugăciune în zilele noastre. Vindecările au loc de cele mai multe ori la credincioșii de la care se așteaptă o credință mare în vindecare. Puterea stă așadar nu în cel care vindecă, ci în cel care este bolnav! Dacă vindecarea nu reușește, atunci cel bolnav este vinovat, fiindcă nu a avut destulă credință.

În această legătură ne mai amintim că în Noul Testament scrie de cel puțin cinci credincioși care erau bolnavi, dar nu au fost vindecați nici de Domnul Isus și nici de apostoli.

Lazăr: „Lazăr cel bolnav era fratele ei ...” învierea lui de către Domnul nu a schimbat nimic din realitatea că s-a îmbolnăvit. Această boală era spre slava lui Dumnezeu (Ioan 11.4).

Epafras: „Căci dorea mult să vă vadă pe toți și era foarte mîhnit, pentru că aflaserăți că a fost bolnav. Într-adevăr, a fost bolnav și foarte aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el ...” (Filipeni 2.26-30). Pavel nu a văzut ca ceva de la sine înțeles ca să-l vindece pe acest slujitor.

Trofim: „Pe Trofim l-am lăsat bolnav în Milet.” Nici el nu a fost vindecat de către Pavel.

Timotei: „Să nu bei numai apă, ci să folosești și puțin vin, din cauza stomacului tău și a deselor tale îmbolnăviri” (1 Timotei 5.23). Nu putea oare Pavel să-l vindece pe acest slujitor credincios?

Dorca: „În vremea aceea s-a îmbolnăvit și a murit.” Mai târziu a fost înviată de Petru, dar a rămas realitatea că ea s-a îmbolnăvit și a murit.

Aceste cazuri de boli la credincioși dovedesc că darurile harului de vindecare au fost semne prin care a fost descoperită puterea lui Dumnezeu la cei necredincioși. Credinciosul se știe în mîna Dumnezeului și Tatălui său.

Să ne ocupăm acum de singura scrisoare în care se vorbește de darurile harului de vindecare. Ca și vorbirea în limbi, tot așa și darul vindecării este amintit numai în prima epistolă către Corinteni, și anume în capitolul 12:9,28 și 30. Mereu este vorba numai de darurile harului de vindecare, la plural, parcă nu ar fi vorba de o capacitate continuă, ci este vorba doar de daruri date de la caz la caz. La fel ca și despre celelalte daruri, se spune și despre acesta la sfîrșitul capitolului: „Toți au daruri de vindecări?” Răspunsul este și aici: Nu. Erau dovezi deosebite ale puterii lui Dumnezeu, pe care nu fiecare credincios le poseda.

Și pentru aceste semne de vindecare sînt valabile cele spuse în Evrei 2.4: „în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni și cu darurile Duhului Sfînt împărțite după voia Sa”. Domnul a promis apostolilor că vor face lucruri mari. Așa cum am văzut în Faptele Apostolilor, promisiunile Lui s-au dovedit textual. După ce Cuvîntul lui Dumnezeu a fost întregit (Coloseni 1.25), lucrarea lui Dumnezeu sub formă de semne puternice nu a mai fost neapărat necesară.

Rugăciune și vindecare în Iacov 5.14-16

Un text biblic des citat este Iacov 5.14-16: „Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe bătrîni adunării și ci să se roage pentru el, ungîndu-l cu untdelemn, în Numele Domnului. Rugăciunea credinței va vindeca pe cel bolnav și Domnul îl va ridica; și dacă a făcut păcate îi vor fi iertate.” Punctul esențial aici este pe cel bolnav. El stă la mijloc și de la el pleacă toate. Aici nu putem vorbi de o minune, adică o influență directă a puterii lui Dumnezeu. În afară de aceasta să nu uităm că această scrisoare este scrisă într-o perioadă de trecere, chiar la începutul Bisericii (Adunării), și anume către cele 12 seminții ale lui Israel în care se aflau mulți credincioși creștini. La iudei erau bătrîni ai adunării (Exod 24.9) și în prima perioadă a Bisericii au fost rînduiți bătrîni de către apostoli în diferite locuri (vezi Faptele Apostolilor

14.23: Tit 1.5). Astăzi nu mai are nimeni autoritate pentru acest lucru. În sensul acesta, cum scrie în Iacov, nu mai pot fi chemați bătrînii de către un bolnav. Putem totuși să chemăm pe unii frați credincioși plini de credință, care fac și astăzi slujba de bătrîni, să se roage pentru noi.

În continuare este scris că bătrînii (presbiterii) să-l ungă cu untdelemn. Untdelemnul a fost folosit în antichitate în medicină. În Marcu 6.13 ucenicii ungeau pe mulți bolnavi cu untdelemn și îi vindecau. Samariteanul, în Luca 10.34, turna untdelemn (un fel de alifie) și vin (material pentru dezinfectare) pe rănilor celui lovit de tîlhari.

Isaia se plînge în vorbire figurată că rănilor poporului nu au fost alinate cu untdelemn (vezi Isaia 1.6). Aici, untdelemnul nu are însemnătate figurativă (ca semn al Duhului Sfînt) și nici atît însemnătatea sacramentală a ultimei ungeri. Cuvîntul grecesc „aleipho” întrebuițat aici se folosește în Noul Testament numai pentru ungeri exterioare trupesti, pe cînd un alt cuvînt „chrio” se folosește pentru ungerea din partea lui Dumnezeu.

Iacov spune așadar simplu, să fie folosit untdelemnul (care de obicei era folosit ca material de bază pentru un amestec cu diferite plante medicinale) și să se roage. Aici în nici un caz nu se învață ca să renunțăm la știința medicală și să ne încredem în „vindecarea prin rugăciune”, ci tocmai contrariul. Însă cunoștințele medicale care indirect sînt și ele un dar de la Dumnezeu, să nu fie folosite fără rugăciune către Dumnezeu.

Atunci Iacov arată că rugăciunea credinței îl va vindeca (mîntui) pe cel bolnav și Domnul îl va îndrepta (însănătoși) și dacă a făcut păcate îi vor fi iertate. În afară de aceasta îi mai îndeamnă pe cei bolnavi să-și mărturisească păcatele și le spune la toți să se roage unii pentru alții ca să fie vindecați. El vede o legătură între păcat și boală. Cuvîntul „vindecă” arată că nu se potrivește pentru fiecare boală. Există boli de origine organică și boli care provin din cauza unor păcate pentru care Dumnezeu mustră pe ai Săi. Cînd pacientul (bolnavul) vorbea cu presbiterii despre boala lui, trebuia luat în considerare și faptul că motivul bolii putea să fie un păcat.

Dacă într-adevăr lucrurile stăteau așa, atunci păcatele trebuiau mărturisite. Aceasta nu trebuia să fie făcută în public, dar în orice caz înaintea persoanelor față de care s-a păcătuit.

Un exemplu deosebit de clar că bolile pot fi o urmare a unor păcate oarecare găsim în 1 Corinteni 11.30. în Biserica din Corint, unii frați și surori mînceau și beau judecata lor proprie, fiindcă ei la Masa Domnului nu vedeau în pîine și vin Trupul Domnului. Din pricina aceasta între ei erau mulți neputincioși și bolnavi și mulți erau chiar adormiți (morți).

Dacă ieșea clar la lumină că motivul bolii erau anumite păcate, atunci o mărturisire și o rugăciune statornică puteau să-l vindece pe cel bolnav, fiindcă mai întîi a fost îndepărtată

cauza bolii potrivit voii lui Dumnezeu. Acest principiu este valabil și astăzi. Unele boli, mai ales suferințe sufletești se trag de la păcate necurățate. Aici credinciosului nu-i ajută nici o psihiatrie și psihologie, ci numai o mărturisire potrivită în fața lui Dumnezeu a păcatelor ascunse. Păcate din acestea pot fi voia personală și mândria.

În sfârșit, să mai amintim în acest context un verset despre care s-a mai vorbit: 1 Ioan 5.14-17. Aici ne este dată în primul rând promisiunea că rugăciunile care sînt după voia lui Dumnezeu vor fi ascultate precis, chiar dacă este vorba de un frate care a făcut un păcat prin care viața lui este în pericol. Este de la sine înțeles că aici, înainte trebuia mărturisit păcatul. Dar se vorbește de păcat care duce la moarte, pentru care, potrivit voii lui Dumnezeu nu mai este cazul să te rogi. Ce vrea să spună aceasta?

Un exemplu de păcat care a dus la moarte găsim în istoria lui Anania și Safira în Faptele Apostolilor 5 și altul în locul deja amintit în 1 Corinteni 11.30. Se poate întîmpla ca unii copii ai lui Dumnezeu în viața lor să necinstească pe Tatăl lor atît de mult, încît mîna Lui plină de mustrare să îi ia de pe acest pămînt prin moarte. Aici este vorba de moartea trupească, și nicidecum de condamnarea veșnică. Cît de serios este că într-un asemenea caz rugăciunea pentru vindecare nu este după voia lui Dumnezeu!

Cuprindem în trei puncte cele spuse în acest capitol:

1. Dumnezeu, care este stăpîn peste viață și peste moarte poate vindeca oricînd într-un mod minunat pe bolnavi, fără intervenție omenească. Însă cu încredere în Dumnezeu putem să ne folosim și de cunoștințele medicale.
2. Daruri ale harului de vindecare nou testamentale au fost date de Dumnezeu la începutul Ekklesiei (Bisericii) unor unelte alese, ca o dovadă a puterii Sale pentru necredincioși. Aceste vindecări erau semne ale lui Dumnezeu care nu presupuneau credință la cei vindecați.
3. Rugăciunea credinței prin „presbiterii adunării” poate și astăzi să fie făcută într-o formă asemănătoare pentru bolnavii care doresc aceasta, dar trebuie clarificat dacă nu sînt păcate ascunse.

6. Fiți plini de Duh

Nu vrem să încheiem această lămurire fără un cuvînt de încurajare. În capitolele anterioare, pentru unii cititori a fost poate prea ridicat degetul de avertizare al învățătorului. Dar oare nu este astăzi foarte necesar ca toți copiii lui Dumnezeu să se avertizeze reciproc de pericolele dinăuntru și din afară?

Cu toate că este nevoie de avertizare față de pericolele fanatismului și ale altor influențe negative în mișcarea carismatică, recunoaștem la mulți credincioși adevărați, dar rătăciți în privința aceasta, dorința sinceră de a lăsa liberă conducerea Duhului Sfânt în viața lor. Că au deviat de la fundamentul sigur al Cuvântului lui Dumnezeu, am văzut mai înainte.

Dar pe de altă parte este un pericol serios pentru cei care vor să se țină tare de cel „Drept”. Ei înșiși cad în capcana dogmatismului și aceasta înseamnă că susțin păreri și învățături pentru care nu găsesc nici un temei în Sfânta Scriptură. Numai dacă rămânem alipiți de Cuvântul lui Dumnezeu și dacă luăm de acolo înțelepciunea și puterea noastră, putem scăpa de fanatismul periculos pe de o parte și de dogmatism pe de altă parte.

De aceea nu putem încheia această temă fără ca să arătăm ce spune Sfânta Scriptură despre Persoana și lucrarea Duhului Sfânt în cel credincios. Cîteva puncte le-am văzut deja cînd am tratat botezul cu Duhul Sfânt. Cît de uscată și fără putere este adesea viața noastră duhovnicească! Vrem de aceea să vedem ce izvor de putere este Duhul Sfânt.

Călăuzirea prin Duhul Sfânt

Sînt multe locuri în Noul Testament care ne arată exemple practice despre călăuzirea Duhului Sfânt. Însă numai trei locuri ne învață categoric despre călăuzirea prin Duhul:

a) Ioan 16.13: „Cînd va veni Mîngîietorul. Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul: căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va vesti lucruri viitoare.” Așa a spus Domnul Isus ucenicilor Săi, cu puțin timp înainte venirii Duhului. Pînă atunci El a fost Acela care le-a explicat gîndurile lui Dumnezeu. Acum trebuia să vină un alt Mijlocitor care să-i conducă prin tot adevărul lui Dumnezeu. Cum se întîmplă aceasta, aflăm din 1 Corinteni 2. Planurile lui Dumnezeu sînt taine pentru cel care se află departe de El. Slujitorilor lui Dumnezeu le-au fost descoperite de prima dată aceste taine prin Duhul Sfânt și au fost inspirați ca să le scrie. Dar fiindcă sînt gîndurile lui Dumnezeu, numai acela poate să le înțeleagă care a primit Duhul lui Dumnezeu. Numai așa este cineva în stare să cunoască și să se bucure de bogățiile binecuvîntărilor dumnezeiești.

b) Galateni 5.18: „Dacă sînteți călăuziți de Duhul nu sînteți sub lege.” Viața unui israelit era reglementată pas cu pas de porunci. Mereu era în pericol să calce una din ele. Cu totul altfel este viața credinciosului. El are viața veșnică dumnezeiască și un conducător (călăuză) în Duhul Sfânt care îi descoperă (deschide) Cuvântul lui Dumnezeu și care vrea ca în toate situațiile vieții să-i dea indicații și călăuzire. Libertatea creștină adevărată constă în a face numai voia lui Dumnezeu sub călăuzirea Duhului Sfânt, liber de jugul păcatului și al legii. Așa a

fost la Domnul Isus și așa a spus El și iudeilor. "Deci, dacă Fiul vă eliberează, veți fi cu adevărat liberi" (Ioan 8.36).

c) Romani 8.4: „Căci toți cei ce sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sînt fii ai lui Dumnezeu." Cînd Fiul veșnic al lui Dumnezeu născut pe acest pămînt Și-a început lucrarea în public, s-a spus despre El: „Isus, plin de Duhul Sfînt, S-a întors de la Iordan și a fost dus de Duhul în pustie" (Luca 4.1). El, care pe baza smereniei Sale ca om a fost cel dintîi născut, ne pune în starea de fii și de răspundere în toată mărimea ei. Ca fii ai lui Dumnezeu sîntem predestinați să fim asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel dintîi născut dintre mai mulți frați (Romani 8.29). Prin Isus Hristos, Dumnezeu Tatăl ne-a predestinat ca să fim fiii Săi. Noi sîntem răscumpărați, făcuți plăcuți în Fiul Lui preaiubit, spre lauda slavei harului Său. Cînd Dumnezeu va aduce iarăși în lume pe Cel dintîi născut, atunci toți fiii lui Dumnezeu vor fi descoperiți întregii creațiuni (vezi Romani 8.29; Evrei 1.6). Acum avem sarcina morală să trăim în lumea aceasta întunecată, conștienți de starea noastră atît de măreață de fii.

Semnul de recunoaștere a fiilor lui Dumnezeu este că ei sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Această călăuzire prin Duhul Sfînt, despre care vorbesc cele trei texte amintite, nu se limitează la un „domeniu duhovnicesc" care s-ar putea despărți de viața de toate zilele cu grijile și problemele ei. Este o victorie a Satanei care ne spune că ar exista domenii diferite în viața noastră, unul pămîntesc și unul duhovnicesc, care trebuie despărțite unul de altul! Cît de ușor credinciosul ajunge pînă acolo încît se gîndește că în domeniul pămîntesc trebuie să se lase condus numai de mintea lui, iar în domeniul duhovnicesc să se lase călăuzit de Duhul Sfînt. Nu. Noi sîntem după duh, suflet și trup o proprietate a Domnului. Trupul nostru este Templul Duhului Sfînt și în trupul acesta trebuie și putem să slujim lui Dumnezeu și să-L slăvim tot timpul (1 Corinteni 6.19-20).

Umplut cu Duhul Sfînt

Prin pecetluire, Duhul Sfînt locuiește în fiecare copil al lui Dumnezeu (Efeseni 1.13; 4.30). Dar aceasta nu înseamnă a fi umplut cu Duhul. Umplerea cu Duhul nu este însă „a doua experiență" sau „a doua binecuvîntare", ci o deschidere și o stare de pregătire zilnică. Pavel scrie către Efeseni: „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh" (Efeseni 5.18). Un om îmbătat stă complet sub influența alcoolului. Nu el însuși, ci alcoolul este stăpînul vieții lui. Așa poate să ne stăpînească și influența altor lucruri mai mărunte și să ne sustragă de sub controlul Domnului și al Duhului. Ce avertizare serioasă sînt cuvintele: „Nu vă îmbătați de vin!"

Domnul Isus are dreptul să ne aibă sub controlul și autoritatea Sa. El vrea prin Duhul Sfânt să ne influențeze, să ne stăpânească și să ne călăuzească. Pentru aceasta noi trebuie să ne deschidem inimile și să ne predăm Lui conștiinți. Drumul spre acest adevăr este: „Fiți plini de Duh.” Noi putem să ne comportăm față de Duhul ca unul care încredințează casa lui altuia, dar câteva camere le ține închise. La aceste încăperi oaspetele nu are acces. Dar aceasta n-o putem face față de Duhul Sfânt. El nu vrea să fie oaspete, ci proprietar și stăpînitor care conduce toată viața noastră și o formează pentru Domnul Isus Hristos. Fiecare încăpere a inimii noastre trebuie să fie deschisă.

Încă o dată vrem să amintim pericolul de a limita prezența Sa la domenii în care avem nevoie de El după părerea noastră. Ne ajunge dacă ne dăruiește siguranța că sîntem copiii lui Dumnezeu, că ne bucurăm de dragostea Lui și că ne folosește într-o anumită măsură în slujba Sa. Dar formația noastră, locul nostru de muncă, activitățile noastre sînt domenii în care îi interzicem intrarea! Nu-i permitem să călăuzească toată viața noastră și să ne formeze inimile pentru Hristos. Ce trist!

Cum pot însă să devin plin cu Duhul Sfânt? Desigur, putem să ne rugăm pentru aceasta. Dar numai rugăciunea fără starea lăuntrică adevărată de a fi gata să ne predăm complet Domnului este periculoasă. Vrem să fim păziți de orice duh de fanatism și pe de altă parte și de dogmatismul fără putere duhovnicească de viață.

Drumul spre umplerea cu Duhul Sfânt este de aceea nu numai rugăciunea serioasă, ci mai ales dăruirea Domnului Isus (să ne dăruim Lui)!

Sîntem înclinați să ne punem pe noi înșine în față și ne place să fim văzuți de alții ca niște „credincioși duhovnicești”, pe cînd în ascuns este activ egoismul și îngîmfarea. Numai dacă recunoaștem și condamnăm fără cruțare rădăcinile rele ale mîndriei, ale voinței personale, ale lăcomiei etc., inimile noastre vor fi deschise și libere pentru a lăsa pe Duhul Sfânt să lucreze în noi.

Puterea Duhului Sfânt

Numai dacă ne predăm fără rezerve Duhului Sfânt, obținem putere. Cît de mult avem nevoie în zilele noastre de această putere duhovnicească!

Duhul Sfânt ne dă putere pentru a sluji Domnului. Diaconul Ștefan a fost un om plin de credință și de Duh Sfânt (Faptele Apostolilor 6.58). În această putere de Duh el a îndeplinit mai întîi slujba lui de diacon. Puțin mai tîrziu. Domnul putea să-l folosească pentru o lucrare

mult mai înaltă. Și acolo el a fost plin de Duhul Sfânt. El L-a văzut pe Domnul în slavă. El a primit puterea să moară pentru Domnul lui.

Umplerea cu Duhul Sfânt dă și bucurie. Cît de mulți copii ai lui Dumnezeu nu se mai pot bucura în viața lor, pentru că refuză să se predea în întregime Domnului lor și călăuzirii Duhului Sfânt!

Cînd iudeii l-au alungat pe Pavel și pe însoțitorii săi din Antiohia, ucenicii au fost plini de bucurie și de Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 13.52). În loc să se plîngă de tratarea rea și batjocoritoare care li s-a dat, ei se bucurau că puteau să umble pe urmele învățătorului lor, pe care-L știau lîngă ei (compară 1 Petru 4.12-14).

De multe ori ne lovim de problemele care ne înconjoară în așa fel încît pierdem privirea de la Domnul. Atunci ne întristăm. “Împărăția lui Dumnezeu nu este mîncare și băutură, ci dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14.17). Această bucurie nu poate să rămînă ascunsă. Ea nu este însă o zburdălnicie și veselie, ci o bucurie statornică lăuntrică, odihnă care are izvorul în Hristos și care ne întărește pe noi și pe alții. “... fiți plini de Duh, vorbind între voi cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări duhovnicești, lăudînd și cîntînd Domnului în (sau cu) inima voastră, mulțumind totdeauna Celui care este Dumnezeu și Tatăl, pentru toate, în Numele Domnului nostru Isus Hristos” (Epistola către Efeseni 5.18-20).

Cuprinsul

Prefață

1. Ce înseamnă „mișcarea carismatică”?

2. Botezul cu Duhul Sfânt

Ce spune Sfânta Scriptură?

Ioan Botezătorul a anunțat venirea Duhului Sfânt

Anunțarea venirii Duhului Sfânt de însuși Domnul Isus

Ziua Cincizecimii

Referiri ulterioare asupra botezului cu Duhul Sfânt

Rezumat

Există un „botez cu foc” pentru creștini?

3. Așa-zisa „vorbire în limbi”

Mărturia Noului Testament

Marcu 16.17

Faptele Apostolilor 2.4-13

Faptele Apostolilor 10.46 și 19.6

1 Corinteni 12-14

Mai există astăzi „vorbirea în limbi”?

4. Așa-zisele „prorocii” și „descoperiri”

Prorocii

Descoperiri

5. Așa-zisele „vindecări prin rugăciune”

Vindecări de bolnavi de către Domnul Isus

Darurile de vindecare biblice

Rugăciune și vindecare în Iacov 5.14-16

6. Fiți plini de Duh

Călăuzirea prin Duhul Sfânt

Umplut cu Duhul Sfânt

Puterea Duhului Sfânt